

[Fuglsang.]

som tjener flere penge, end de har gjort i mange år. Det viser de store selskabers regnskaber og overskud. Men kan man sige, at den brede befolknings levestandard er for høj, når der stadig væk er titusinder af arbejderfamilier, der må klare de dyre huslejer, de høje skatter og de stigende leveomkostninger med mindre end 200 kr. om ugen? Den sociale ulighed er ikke blevet mindre under den siddende regering. Vi har en gammel sang om, at få har for meget og færre for lidt. Udtrykt i statistikkens mindre romantiske, noget mere nøgterne tal ser det imidlertid anderledes ud. Af Danmarks nationalformue ejer de 75 pct. af skatteyderne 10 pct., medens de 2 pct. på den øverste top ejer 40 pct. af nationalformuen.

En anden vigtig trussel mod beskæftigelsen og mod erhvervslivet overhovedet er vort medlemskab af EFTA, hvis egentlige fødsel fandt sted for ikke så længe siden, og hvis toldmæssige nedsættelser begynder nu til juli. Dette medlemskab betyder — for ikke at bruge mine egne ord, men den højtærede handelsministers — at dansk industri nu for alvor har fået kniven på struben. Tilslutningen til EFTA vil sikkert blive en af de løste opgaver, regeringen vil høste ringe tak for. Foruden de beskæftigelsesmæssige virkninger vil den betyde en befæstelse og øgning af monopolernes indflydelse, herunder også de store udenlandske og internationale monopolars. Når f. eks. hr. Rytter på Industrirådets generalforsamling talte for at skabe et vidtforgrenet europæisk industrielt samarbejde landene imellem såvel produktions- som salgsmæssigt og hertil føjede, at englænderne allerede er i gang, så tænker hverken han eller de engelske industriherrer på forbrugerne, arbejderne og deres interesser, men i praksis snarere tværtimod.

Stillet over for denne udvikling, som vil følge med vor tilslutning til EFTA, stillede kommunisterne deres forslag om skærpet kontrol med monopoler, priser og avancer. Forslaget fik kun vore egne stemmer. I stedet for ser vi regeringen give efter, vige tilbage for monopolernes og Industrirådets krav om at lempe monopol- og priskontrol.

Det var just ikke det, arbejderne ventede

efter regeringens løfter i 1956, da den tvang arbejderne ind under et overenskomstforslag, de selv havde forkastet.

Endelig, men ingenlunde mindre alvorligt, er dannelsen af markedsblokken et led i verdens opdeling i blokke, og Danmarks tilslutning er på denne baggrund i strid med ikke alene vort lands umiddelbare økonomiske interesser, men også med de almindelige bestræbelser, der udfoldes i hele verden for at nå frem til et samarbejde mellem landene og derigennem frem til afspænding og fred.

Den her nævnte handelspolitik ligger helt på linje med en af de andre store opgaver, der er løst under denne regering, nemlig afslutningen af forsvarsforliget. Det var en virkelig stor, vidtrækkende opgave, men jeg er ikke sikker på, at det bliver en af dem, de radikale stærkest vil påberåbe sig, når de kommer ud til befolkningen. Såvel arbejderorganisationer som husmandsforeninger har til stadighed udtrykt deres utilfredshed med, at vi årligt skal bruge 1 100 mill. kr. til militære formål, samtidig med at vi, alle radikale og regeringsmæssige erklæringer til trods, forsat står over for en lang række uløste opgaver.

Medens jeg taler om forsvaret, vil det være naturligt at pege på visse bemærkelsesværdige træk i tiden. Der er for det første tanken om inden for forsvaret at skabe en fast kerne af professionelle soldater. For mennesker, der kan se, og som vil lære af udviklingen, kan dannelsen af et sådant korps af professionelle ikke andet end fremkalde utryghed. Dette så meget desto mere, når man på den anden side har fulgt vore generalers og militære lederes mere åbenlyse indgriben i politiske forhold, idet de pukker på en autoritet, de så sandt har forsømt at skaffe sig, da der var lejlighed til det og der var brug for dem. Det tjener for øvrigt vore unge til ære, at de er så træge til at gå ind i dette korps, men det fremkalder på den anden side unægtelig en vis undren, at også de forsvarsvenlige partiers unge holder sig så beskedent tilbage. Er det med det at være soldat, som det er med skatterne, at vel skal fædrelandet forsvares, men det er helst de andre, der skal betale både på den ene og den anden måde?

Et andet betænkeligt, men desværre også